

A composite image featuring a Buddhist monk in a forest, a tiger, and a lion. The monk is on the left, with a glowing aura. The tiger is in the bottom left, and the lion is in the bottom right. The background is a lush forest with a waterfall.

ပါရမီရှင်မောင်ပြည့်ဝ နှင့်

ဝိဇ္ဇာရီလမ်းစဉ်

မှော်နန်း(ပြည်)

ပါရမီရှင် မောင်ပြည့်ဝနှင့် ညောင်မုတ်ဆိတ်မှ သူယောင်ကြီး

မောင်ပြည့်ဝနှင့် ဦးဘာဘူတို့ မြေးအဘိုး နှစ်ယောက်လည်း မနက်လင်းသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညောင်မုတ်ဆိတ်ရွာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ။ သူတို့ နေသော ကွင်းလှရွာနှင့် ညောင်မုတ်ဆိတ်ရွာမှာ အတော်ပင် အလှမ်းဝေး လှသည်။ ။ ညောင်မုတ်ဆိတ်ရွာသို့ ရောက်ရန် ကြား၌ ရွာစဉ် သုံးလေးရွာမျှ ဖြတ်၍ သွားရလေသည်။ ။

နေ့လယ်ဘက် အချိန်မှ သာ ညောင်မုတ်ဆိတ်ရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။ ။

ညောင်မုတ်ဆိတ်ရွာသို့ စ၍ ဝင်ကတည်းက မောင်ပြည့်ဝ တစ်ယောက် မကောင်းသော အငွေသက်တို့ နှင့် တစ်ရွာလုံးနီးပါး ပြည့်နှက်နေကြောင်း ကောင်းကောင်း ကြီး သိ လိုက်လေသည်။ ။

ရပ်သူရွာသားများ ခံစားနေရသော ဒုက္ခဝေဒနာမှာ သူရောင်ကြီး၏ အဓိက စနက်မီး ဖြစ်ပြီး သူ့အား ထောက်ပံ့ ကူညီနေသူလည်း ရှိကြောင်း မောင်ပြည့်ဝ သိလိုက်သည်။ ။ ရွာထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ ဘေးမှ ဖြတ်သွားသော လူတစ်ဦးအား ...

"ဒီမှာ ဒီမှာ ဟိုဦးလေးကြီး သားတို့ ကို ရွာလူကြီး အိမ်လေး တစ်ချက်လောက် လမ်းညွှန် ပေးပါလား။"

ဟု မောင်ပြည့်ဝမှ မေးလိုက်သောအခါ လမ်းသွားကြီးမှ ...

"အခု လျှောက်တဲ့ အတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်သာသွား ကလေး ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်ရင် ခြံရှေ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ ရေချမ်းစင်လေး တစ်ခု ကပ်ရိုက်ထားတဲ့ အိမ် တွေ့လိမ့်မယ် အဲဒါ ရွာလူကြီး ဦးတင်မောင် အိမ်ပဲ" ဟု လမ်းညွှန် ပေး လိုက်လေသည်။

မောင်ပြည့်ဝတို့ မြေးအဘိုးလည်း လမ်းညွှန်သည့် အတိုင်း သွား၍ ရွာလူကြီး ဦးတင်မောင်၏ အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ရွာလူကြီးအိမ် ရောက်သောအခါ၌ ယောကျာ်း၊ မိန်းမအစုံ လူဆယ်ဦးခန့် တွေ့ရလေသည်။ မောင်ပြည့်ဝတို့ အား မြင်သောအခါ သူ့အား လာပင့်သွားသူများ ထဲမှ တစ်ဦးက

"ဟာ ဆရာလေးတို့ လာကြလားကြ"

"ကျုပ်တို့ လည်း မနက်ကတည်းက မျှော်နေတာဗျ"

"ဆရာလေးတို့ ဘယ်အချိန် ရောက်မယ် မသိတော့ ဆရာလေးတို့ လာရင် အဆင်သင့် စားလို့ ရအောင် ထမင်းဝိုင်းလည်း ပြင်ထားတယ်"

"အိမ်ပေါ်ကို ကြွပါ ဆရာလေး ဦးကြီးတင်မောင်လည်း အပေါ်မှာ စောင့်နေတယ်"

ဟု တရိုတသေ လောကွပ်ပြု၍ အိမ်ပေါ်သို့ ဖိတ်လေသည်။ မောင်ပြည့်ဝလည်း အိမ်ပေါ် ရောက်သည် နှင့် ဘုရားခန်း ရှိရာသို့ ဦးစွာသွား၍ ဘုရားရှိခိုး ဝတ်ဖြည့်လေသည်။ ထို့နောက် ရွာလူကြီး ဦးတင်မောင် အား

"ဘာရွာလူကြီး သားကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါ"

"ဖယောင်းတိုင်နဲ့ အမွှေးတိုင်လေး ရနိုင်မလား"

"ပြီးတော့ ဝေဒနာရှင်တွေကိုလည်း ဒီအိမ်ကို အကုန်လာဖို့ သွားပြောပေးပါ" ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဦးတင်မောင်မှ ...

"ရပါတယ် ဆရာလေးရယ် ဖယောင်းတိုင် အမွှေးတိုင် အခုပဲ ဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ်"

"ကုန်နေတာကို မေ့သွားမိတာ ဆရာလေးရေ"

"ဟျောင့် လှဌေး မင်းအခုသွားပြီး ဖယောင်းတိုင်နဲ့ အမွှေးတိုင်ဝယ်ခဲ့"

"နေဦး ရွာထဲက ရောဂါဖြစ်နေတဲ့ လူတွေပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့ကြားလား" ဟု ဆိုပြီး သူတပည့်ကျော် ကိုလှဌေးအား ခိုင်း လိုက်လေသည်။ ။

ထို့နောက် ရွာလူကြီး၏ တပည့်ကျော် ကိုလှဌေး ပြန်လာချိန်၌ ပါလာသော အမွှေးတိုင် ဖယောင်းတိုင်တို့ အား ယူ၍ မောင်ပြည့်ဝသည် ဘုရားရှင်နှင့် တကွ ရတနာသုံးပါးတို့ အား ပူဇော်ပြီး ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များကို ပင့်ဖိတ်၍ စီရင်သင့်သည့် အမှုကိစ္စတို့ အား ပြုလုပ် ထား လိုက်လေသည်။ ။ ထို့နောက် ရွာလူကြီး အိမ်၌ အသင့်ပြင်ထားသော ထမင်းဝိုင်းတွင် လည်း မောင်ပြည့်ဝတို့ မြေးအဘိုး နှစ်ယောက်သား ဝင်၍ စားလိုက်ကြသည်။ ။ သူတို့ မြေးအဘိုးသည် အားနာ၍ သာ စားရသော်လည်း ခရီးပန်းလာသော အရှိန်ကြောင့် မြိန်ရည်ရှက်ရည် မစားနိုင်ကြပေ။ ။

ထိုသို့စားနေစဉ် အချိန်၌ ဝေဒနာရှင်များ သည် လည်း ဟိုမှ ဒီမှ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိ လာပြီး ရွာလူကြီးအိမ်၌ ပြည့်ကျပ်၍ ပင် နေလေသည်။ ။ ရောက်ရှိလာသူများမှာ ဝေဒနာရှင်များ အပြင် လူမမယ် ဆရာလေးမှ ကုမည်ဟု ကြားရသောကြောင့် လာရောက် ကြည့်ရှုသူများ လည်း ပါ

လေသည်။ ။

မောင်ပြည့်ဝလည်း စားသောက်ပြီးချိန်၌ ဘုရားခန်းရှိရာ အိမ်ဦးခန်းသို့ ပြန် လာပြီး အထက် အဖဆရာတော်များ ထံ အမိန့်ခံလေသည်။ ။ ထိုအခါ အဘရက္ခမ္မ ဆရာတော်ကြီးမှ မောင်ပြည့်ဝအား မနောဖြင့် အမိန့်ပေးလေသည်။ ။

"တပည့်တော် ပြည့်ဝ အခု ကုရမဲ့ပယောဂဟာ သာမန် မဟုတ်ဘူးကွဲ့။"

"သတိတော့ထား။"

"ဒါပေမဲ့ ဘဘုန်း ဒကာလေးကို ပညာပေးစဉ်က မိန့်ခဲ့တဲ့ စကား မှတိမိလား။"

"သတ္တဝါတွေကို ကယ်တဲ့ အခါ မေတ္တာထားပါ။"

"ဖမ်းစားတဲ့ မိစ္ဆာဟာလည်း "

"ဝေနေယျ သတ္တဝါ ပဲကွဲ့။"

"ကိုယ့်ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး မေတ္တာထားပါ။"

"သူ့ဘက်က လွန်ဆန်လာဖန် များ တဲ့ အခါမှ သာ ပညာအာဏာသုံးပါ။" ဟု မောင်ပြည့်ဝအား မိန့်ပေးလေသည်။ ။

မောင်ပြည့်ဝလည်း အမိန့် ရပြီးသည် နှင့် ဝေဒနာရှင်များ နှင့် ဧည့်ပရိတ်သတ်များ ဘက်သို့ လှည့်၍

"ကဲ ကျွန်တော်အခု စပြီး စစ်ဆေးတော့မယ်။"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခု မေ့နေမိတယ်။"

"တော်သေးတယ်ဗျာ အချိန်မီ သတိရလိုက်လို့။"

"ဒီရွာက ဆရာကြီး ဦးထွေးကိုလည်း ခေါ်ပေးပါဦးဗျ"

"ဒီက ဝေဒနာရှင်တွေက ဆရာဦးထွေး ကုဖူးတဲ့ လက်စရှိနေတော့ သူ့ဆီလည်း လက်လွှဲကုခွင့် တောင်းရဦးမယ်ဗျ"

"ဒါက ဆရာတွေရဲ့ စည်းကမ်းပဲ ... သူ့ခွင့်ပြုချက်လည်း လိုတယ်" ဟု ပြောလေသည်။

ထိုစကား ကြားရသော ဧည့်ပရိတ်သတ် အပေါင်းနှင့် ရွာလူကြီး ဦးတင်မောင်မှာ တော့ စုတ်တသပ်သပ်နှင့် မချီးကျူးပဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ အသက်ပင် ငယ်သော်ငြား စည်းရှိသော ဆရာလေးပါလား ဟူသော တအံ့တဩ အကြည့်များ ဖြင့် မောင်ပြည့်ဝလေးအား ဝိုင်း၍ ကြည့်နေ ကြလေသည်။

ရွာလူကြီး၏ တပည့် ကိုလှဌေးလည်း ရွာထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ်သွား၍ ဆရာငထွေးအား ခေါ်ပေး ရပြန်သည်။ ထိုသို့ အခေါ်သွားသော ကိုလှဌေးလည်း ဆရာငထွေးအိမ် ရောက်သောအခါ မောင်ပြည့်ဝ မှာ သည့် အတိုင်း ပြောပြလေသည်။

"ဆရာထွေး ဗျို့ ဆရာထွေး"

"ဆရာလေး ပြည့်ဝက အခေါ် လွှတ်လိုက်လို့ ပါဗျ"

"ဆရာထွေးနဲ့ တွေ့ပြီး ရွာက ဝေဒနာရှင်တွေကို ကုဖို့ အခွင့် တောင်း ချင်လို့ တဲ့ ဆရာထွေးရေ"

"အဲဒါကြောင့် ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပေးလို့ ရမလား ဆရာထွေး"ဟု ကိုလှဌေးမှ ဆရာငထွေးအား အကျိုးကြောင်း ပြော၍ ရွာလူကြီးအိမ်သို့ လိုက်ခဲ့ပါရန် ခေါ်နေလေသည်။

ထိုအခါ ဆရာငွေကလည်း ဝတ္တရားအရ မကောင်းတတ်၍ သာ
လိုက်ရန် ပြင်ရသော်လည်း သူ၏ အတွေး၌ ကား

"ဟားဟား မလောက်လေး မလောက်စားက ဘယ်ဆိုးလို့ တုန်း လူစ
ည်း ဘီလူးစည်းတော့ သိသားပဲ"

"အေးလေ ဝေဒနာရှင် မျက်နှာ ရွာလူကြီး မျက်နှာ ထောက်ပြီး လိုက်
တော့ သွားရမှာ ပဲ"

"ငါမလိုက်ရင်လည်း ငါလူကြီးမဆန်ရာ ကျမယ်"

"ငါ့လို သမ္ဘာရင့်ဝါရင့် ဆရာတောင်"

"လက်မှိုငြင်ချထားတဲ့ ပယောဂကို"

"မနေ့တစ်နေ့ကမှ မွေးတဲ့ ကလေးက နိုင်မှာ တဲ့ လား"

"ကြည့်ကြသေးတာ ပေါ့ကွာ"

"မကုနိုင်လို့ ကတော့ ဆရာလေးတွေ ဆရာကြီးတွေ နားမလည်ဘူး"

"အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်းနေတဲ့ ဒီရွာက လူတွေရှေ့ ငါအရှက်ခွဲပြ
မယ် သတိသာ ထားနေတော့ ဟို ပြည့်ဝဆိုတဲ့ သူငယ်နှပ်စားလေးရေ"

ဟု စိတ်တွင်း၌ ကြိမ်းဝါးနေပြီး တစ်ဦးတည်း မချိပြီး ပြီးနေလေသ
ည် ။

ထို့နောက် ကိုလှဌေးနှင့် အတူ ရွာလူကြီးအိမ်သို့ ဆရာငွေ လိုက်
ပါ လာခဲ့လေသည် ။ ဆရာငွေလည်း ရွာလူကြီးအိမ် ရောက်သည် နှ
င့် အိမ်ပေါ်သို့ တန်း၍ တက်ပြီး ဧည့်ပရိတ်သတ်များ ကြားမှ တိုး၍ ရွာ
လူကြီး ဦးတင်မောင်နှင့် မောင်ပြည့်ဝအဘိုး ဦးဘာဘူတို့ ထိုင်နေသော
ရေနွေးဝိုင်းသို့ ဝင်ထိုင်လေသည် ။ ထို့နောက် ဆရာငွေမှ ရေနွေး ကြ

မီးတစ်ခွက် မော့နေရင်းမှ

"ကဲ ကဲ ဆရာလေးဆိုတဲ့ ဟိုကလေး မင်းက ခွင့်ပန်တာက တစ်ကြောင်း ... ရွာက လူနာတွေကို စာနာမိတာက တစ်ကြောင်း ... ရွာ လူကြီး ဦးလေးတင်မောင်ကို လေးစားတာကလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် "

"ငါကုလက်စ လူနာတွေကို မင်းကုပေးမှာ ခွင့်ပြုတယ်ကွာ"

"ကဲလုပ် မင်းလည်း စကုတော့" ဟု ပညာမာန် ရှိနေလေတော့ ခပ်မာမာလေသံဖြင့် အမိန့်ဆန်ဆန် ခွင့်ပြုချက်ကို မောင်ပြည့်ဝ အားပေးနေလေသည်။ ။ မောင်ပြည့်ဝလေးသည် လည်း ခွင့်ပြုချက် ရပြီဖြစ်၍ ပယောဂစစ်ရန် စတင်လေသည်။ ။

"ကဲ ဆရာကြီးဦးထွေး ခွင့်ပြုပြီ ဆိုတော့"

"ကျွန်တော် စပြီး စစ်ပါမယ်"

"ဒါကြောင့် ဝေဒနာရှင်များ အကုန်လုံး ရှေ့ကိုတိုးခဲ့ပါ"

"ကျန်တဲ့ လူတွေ ခဏ နောက်ဆုတ်ပေးကြပါ" ဟု ပြောပြီး ပယောဂစစ်ခြင်း စတင်လေသည်။ ။

ဤကဲ့သို့ ပယောဂစစ်ရာဝယ် ခြေ ခွဲ ၊ လက်ခွဲ၍ စစ်ခြင်းမဟုတ်ပဲ မနောဖြင့် အမိန့်ပေး၍ ဝေဒနာရှင်၏ ထူးခြားသော ဟန်ပန်ပြောင်းလဲမှု ဝိသေသ လက္ခဏာကို ကြည့်၍ စစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ထိုသို့ စစ်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် အခြားသော မိစ္ဆာများ ၏ စက်မိထားသူမရှိဘဲ ဝေဒနာရှင် အကုန်လုံးတွင် မိနေသောစက်မှာ သူယောင်ကြီး တစ်ဦးတည်း ဖမ်းစားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပို၍ သိသာ လာလေသည်။ ။ ထိုသို့ သိပြီးသည် နှင့် မောင်ပြည့်ဝမှ ဤသို့ အမိန့် ပြန်လေသည်။ ။

"ကဲ အခုချိန်ကစလို့ ... ငါဆရာအား ဤဝေဒနာရှင်များမှ သူတို့ ၏ အသက်နှင့် ခန္ဓာအား အပ်နှင်းပြီး ဖြစ်တယ်"

"ဒါကြောင့် ဒီက ဝေဒနာရှင်များအား ဖမ်းစားထားသော ပုဂ္ဂိုလ် ခုချက်ချင်း ငါ၏ ရှေ့သို့ ရောက်စေ"

"ငါဆရာဟာ နှိပ်စက်တတ်သောသူ မဟုတ် ... ပြေလည်ရာကို ဆွေးနွေး၍ တိုင်ပင်လိုတယ်"

"ဒါကြောင့် သမုဒ္ဒရာရေမြေ တောတောင် ခြားနေပါစေ။ အသင်မိစ္ဆာငါ့ရှေ့သို့ ရောက်စေ" ဟူသော အမိန့်ပြန်တမ်း ဆုံးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ...

"ဘုန်း"

"ဘုန်း"

အိမ်၏ အခင်းကြမ်းပြင်အား လက်နှစ်ဖက်နှင့် မာန်ပါပါထူသော အသံကြီးနှင့် အတူ ဝုန်းခဲနဲ ဆရာငွေ့ ထရပ်လေသည် ။ ထိုအခြင်းအရာ မြင်ရသော ဧည့်ပရိတ်များ လည်း ရုတ်တရက် အဖြစ်ပျက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ကြောင်စီစီနှင့် ကြည့်နေကြသူများ နှင့် လန့်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးကြသူ များ လည်း ရှိလေသည် ။ ထို့နောက် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိနေသော ဆရာငွေ့မှ အသံသြောသြောကြီးဖြင့်

"ဟားဟား ဟားဟား ဟားဟား " ဟု အားရပါးရ ရယ်ရင်း

"သိပ်လည်း အပြောကြီးလှပါလားကွ ... ဟေ"

"မင်းလို နို့နို့တောင် မစင်သေးတဲ့ ကလေးကများ ခုရောက်စေ ဘာစေနဲ့ ... ပြီးတော့ ဘာတဲ့ ငါဆရာဟာ မနှိပ်စက်တတ်ဘူးလေ ဘာလေနဲ့ ... လူသေးသလောက် တယ်ကြီးကျယ်တဲ့ ကောင်ပဲကွ"

"ဟင် ဆရာငနာလေးက"

ဟု ခနဲ့ သော လေသံဖြင့် စကားနာ ထိုးလေသည်။ ။ ထိုအခြင်းအရာ မြင်သော မောင်ပြည့်ဝသည် သူယောင်ကြီး ရောက်ရှိ လာပြီး ဆရာင ထွေအား ဝင်၍ ပူးကပ်နေမှန်း သိ လိုက်လေသည်။ ။ ထို့နောက် မောင်ပြည့်ဝ သတိထားလိုက် မိသည် မှာ ဆရာငထွေးလို ကိုယ်လုံကိုယ်ခံ ကောင်းသော ဆရာ တစ်ယောက်ကိုပင် ဝင်၍ ပူးကပ်နိုင်သော သူယောင်ကြီး အဆင့်မှာ မခေလှကြောင်း ထပ်မံ၍ သိ လိုက်လေသည်။ ။ ထိုအခါ မောင်ပြည့်ဝမှ

"ကဲ အခုရောက်ရှိလာသော မိစ္ဆာအား ဆိုင်ရာက ဆွဲချုပ်ထားစေ"

"အဘရက္ခမူ၏ အမိန့်အာဏာ"

"ငါဆရာ၏ အမိန့်အာဏာ"

ဟု မာန်ပါပါ ဌာန်ပါပါဖြင့် အမိန့် ပြန်လိုက်သောအခါ

"ဒုန်း ဒုန်း"

သူယောင်ကြီး ပူးကပ်နေသော ဆရာငထွေးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ခူး ထောက်လျက်သား ဖြစ်၍ သွားလေသည်။ ။

ထိုသို့ လက်နောက်ပြန်နှင့် ခူးထောက်လျက်သား ဖြစ်၍ အမိန့်ဖြင့် ချုပ်နှောင် ခံရသော်လည်း ဆရာငထွေး တစ်ဖြစ်လည်း သူယောင်ကြီး သည် ကား မာန်မလျော့ သေးပေ။

"ဟားဟား ဆရာစုတ် ငနာလေး"

"ဒါ မင့်ပညာ အကုန်လားကွ ဟေ"

"ငါ့ကို ချုပ်နှောင်နိုင်ရုံနဲ့ မင်းနိုင်ပြီ ထင်နေလားကွ"

"ဟားဟား မင်းအခု ကြည့်လိုက် မင်းငါ့ကို နိုင်အောင်သာ ယှဉ်တော့ ကွ"

ဟု ဝင်ပူးနေသော သူယောင်ကြီးမှ ပြောလေသည်။ ။ ထို့အပြင် ဝင်ပူးနေသော သူယောင်ကြီးသည် မောင့်ပြည့်ဝအား တိုက်ခိုက်ရန် သူ၏ အပေါင်းပါများအား ခေါ်လေသည်။ ။ သူ၏ အပေါင်းပါများ သည် လည်း လူများ မဟုတ်ပေ။ ယခု ဝင်ပူးနေသော သူယောင်ကြီး လူ့ဘဝတွင် ရှိစဉ်ကတည်းက မွေးထားသော သူ၏ လက်ပါးစေ ဖြစ်သည့် ထိန်ပင်စောင့် သရဲကြီး ဖြစ်လေသည်။ ။

ထိုထိန်ပင်စောင့် သရဲကြီးအပြင် အခြားသင်းကွဲမိစ္ဆာ အစိမ်းအဝါး တစ္ဆေများကိုပါ သူယောင်ကြီးမှ ခေါ်လေသည်။ ။ ထိုကဲ့သို့ ဝင်ပူးနေသော သူယောင်ကြီးမှ မည်မျှပင် အားစိုက်၍ ခေါ်စေကာမူ သူ့အပေါင်းပါ မိစ္ဆာများ သည် ကား တစ်ကောင်မှ ပေါ်မလာချေ။ ထိုအခါ၌ ဝင်ပူးနေသော သူယောင်ကြီးသည် ဒေါသများ အလွန်ပင် ထွက် လာပြီး

"ဟာ ဒီမိစ္ဆာ အကောင်တွေကလည်း ဘာလို့ ပေါ်မလာတာလဲ"

"ငါပြန်လွတ်လာရင် ဒင်းတို့ သေမယ်" ဟု နုတ်မှ ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့အပေါင်းပါ မိစ္ဆာများအား ကြိမ်းဝါး နေလေသည်။ ။ ဤသို့ ကြိမ်းဝါးနေရင်းမှ မောင်ပြည့်ဝ ဘက်သို့ လှည့်၍ လည်း သူယောင်ကြီးမှ ထပ်ကြိမ်း ပြန်သည်။ ။

"ဟေ့ ဆရာစုတ် ... မင်းဘာလုပ်ထားလို့ ဒီလောက် စွမ်းနေတာလဲ"

"ငါ့အပေါင်းပါတွေ ခေါ်မရတော့ဘူး ... ဒါပေမဲ့ မင်းဒီကလူတွေရဲ့ ဝေဒနာကို မကုနိုင်ဘူးကွ ဟားဟား " ဟု ဝင်ပူးနေသော သူယောင်ကြီးမှ ပြောလေသည်။ ။

သူယောင်ကြီးမှ မည်သို့ပင် ပြောနေစေကာမူ မောင်ပြည့်ဝသည် ကား နမထူ မတုန်လှုပ်ပေ။ ထို့နောက် မောင်ပြည့်ဝမှ ဤသို့ ပြောလေသည်။ ။

"ကဲ သူယောင်ကြီး ... ခင်ဗျား ခုထိ ဇွဲမလျော့ဘူးလား"

"ခင်ဗျားလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ မို့ ... ကျုပ် ဒီအိမ်မှာ ဆိုင်ရာ တွေကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ကတည်းက ... ခင်ဗျားကို ကူညီမဲ့ မကောင်းမိစ္ဆာ အကုန်လုံး ချုပ်ခဲ့ပြီးသားဗျ"

"ခင်ဗျား ဖင်ထောင်ခေါ်နေ ခင်ဗျားကောင်တွေ မလာနိုင်ဘူး။ ဂိုဏ်း စောင့် နတ်ဘီလူးရဲ့ တင်းပုတ်အောက် ရောက်နေကြပြီ။ ကျုပ် ... မနှိပ် စက်ချင်လို့ ခင်ဗျားကို ဆွေးနွေးနေတာ ပြောမရရင်လည်း "

ဟု ဆိုပြီး မောင်ပြည့်ဝမှ ဆက်၍ အမိန့်ထပ်ပြန် လေသည်။ ။

"မေတ္တာထား၍ ဖျန်ဖြေမရသော ဤမိစ္ဆာအား ငါ၏ ညာလက်မှ ဓား စက် လှံစက် မီးစက်တို့ ဆူးစေ ရှုစေ လောင်မြိုက်စေ" ဟု အမိန့် ပြန် လိုက်လေသည်။ ။

မောင်ပြည့်ဝ၏ အမိန့် ဆုံးသည် နှင့် ဝင်ပူးနေသော သူယောင်ကြီး သည် လူးလွန် ညဉ်းညူ နေလေသည်။ ။

"အား အား လုပ်ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး"

"ကြောက်ပါပြီ ဆရာလေးရဲ့ "

"ကျုပ် ... အရှုံးပေးပါပြီ"

"နာကျင်လှပါပြီ"

"တအား ပူလောင်လှပါပြီ"

"ကျုပ်လုပ်ထားသမျှ ဝေဒနာ အကုန် ထုတ်ပေးပါမယ်"

"ကျုပ်ကို လွှတ်ပေးပါတော့ ... ဆရာလေး" ဟု တောင်းပန်လေတော့သည်။ ။

ထိုအခါမောင်ပြည့်ဝမှ သူယောင်ကြီးအား ဤသို့ ပြောပြန်သည်။ ။

"ခင်ဗျား ကျုပ်မေးတာ ဖြေရမယ်။ အဲဒါမှ ကျုပ် လွှတ်ပေးနိုင်မယ်။ ခင်ဗျား ဘာလို့ ရွာသားတွေကို ဖမ်းစားတာလဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဘယ်သူဆိုတာ ... တစ်ခါတည်း ပြောရမယ်"

"ခင်ဗျားဟာ လှေဆိပ် လှည်းဆိပ်တွေနဲ့ လမ်းဆုံလမ်းခွ ကွေမှာ ချထားတဲ့ စက်ကြိုးတွေလည်း ခင်ဗျား ပြန်သိမ်းရမယ်"

"ခင်ဗျား မသိမ်းရင် အဲဒီ စက်ကြိုးရှိနေတဲ့ နေရာတွေကို သွားမိတဲ့ သူတွေထဲက ကံနိမ့်နေတဲ့ လူတွေကို ခင်ဗျား ပြန်ဖမ်းစားဦးမှာပဲ ဒါကြောင့် တစ်ခါတည်း ခင်ဗျား စက်ကြိုးတွေ ပြန်သိမ်း" ဟု မောင်ပြည့်ဝမှ အမိန့်သံဖြင့် သူယောင်ကြီးအား ပြောလေသည်။ ။

(စကားချပ်။ ။ သူယောင်များ တွင် သူတို့ ၏ အဆင့် အနိမ့်အမြင့်အလိုက် စက်ကြိုးများ ပိုင်ကြသည်။ ။ သူတို့ ဖမ်းစားလျှင်လည်း လမ်းဆုံလမ်းခွနှင့် ရွာအဝင်ထွက် လမ်းများ လှေဆိပ် လှည်းဆိပ်များ တွင် စက်ကြိုးချ၍ ကံနိမ့်သူအား ဖမ်းစား တတ်လေသည်။ ။ ဤသည် အား သူယောင်စွဲ ကုသဖူးသော ဆရာများ သိကြပါလိမ့်မည်။)

ထိုအခါ ဝင်ပူးနေသော သူယောင်ကြီးမှ မောင်ပြည့်ဝပေးသော အမိန့်အား နာခံပါမည်ဟု ပြောလေသည်။ ။ ထို့နောက် သူသည် ရွာသားများအား ဖမ်းစားရခြင်း အကြောင်းနှင့် ဆရာငွေ့ သူအား မနိုင်ရခြင်း အကြောင်းတို့ ကို ဤသို့ ပြည့်ဝစုံလင်စွာ ပြန်ဖြေပေးလေသည်။ ။

"ဟုတ်ပါပြီ ဆရာလေး ... ကျုပ်စက်ကြိုးတွေလည်း သိမ်းပေးပါ့မယ်။ ရွာသားတွေကို ဖမ်းစားချင်လို့ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ"

"ကျုပ် လိုအပ်ချက်ကြောင့် သာ ဖမ်းစား မိတာပါ"

"ကျုပ်ဟာလည်း လူ့ဘဝတုန်းက ဆရာလေးလို သတ္တဝါတွေကို ကယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆရာတစ်ဆူပါပဲဗျာ"

"ကျုပ်က တကယ်တော့ အခု ကျုပ်ဝင်ပူးထားတဲ့ ငထွေးရဲ့ ဆရာကြီး ပယောဂဆရာကြီး မင်းနောင်ပါဗျာ"

"ရွာလူကြီး တင်မောင်က ကျုပ်သူငယ်ချင်းပါ" ဟု ပြောသော အခါ ထိုစကား ကြားလိုက်ရသော ဦးတင်မောင်မှာ သူ၏ သူငယ်ချင်းအား သနား နေမိလေသည် ။ ထို့နောက် သူယောင်ကြီးမှ ဆက်၍

"ကျုပ်ဟာ ထွက်ရပ် မပေါက်နိုင်ပဲ ရေလိုက်လွဲမိလို့ အယူမှားပြီး သေတဲ့ အခါ အခုလို သူယောင်ကြီး ဖြစ်လာတာပါ"

"ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လူ့ဘဝတုန်းက တည်လက်စ ဘုရားတစ်ဆူ ရှိတယ်"

"အဲဒီဘုရား ထီးတော်တင်ပြီးရင် ကျုပ်လည်း ကျွတ်နိုင်ပါပြီ အဆင့်မြင့်သွားပြီ"

"အဲဒါကြောင့် မို့ အခု ကျုပ်ဝင်ပူးနေတဲ့ ကျုပ်တပည့် ငထွေးကို အမြင်အကြား ဖွင့်ပေးတယ်"

"သူကုလို့ ရအောင်ဆိုပြီး ကျုပ် လူတွေကို ဖမ်းစားပေးတယ်"

"ရလာတဲ့ ကန်တော့ကြေးငွေနဲ့ ကျုပ်တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားကို ထီးတော်တင်စေချင်တာပါ"

"ဒါပေမဲ့ ငထွေးက လောဘ ကြီးလာတယ်"

"ကျုပ်ကို လျစ်လျူရှုတယ်"

"အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ပေးထားတဲ့ အမြင်အကြားပိတ်ပြီး သူ့ရဲ့ စေ့ပိုင် အာဏာပါ ကျုပ်သိမ်းပစ်တယ်"

"ကျုပ်က သူ့ဆရာပဲဗျ ကျုပ်တို့ လောကီပညာလမ်းမှာ ဆရာဟာ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် တပည့်က မပြစ်မှားရဘူး။ ပစ်မှားရင် ဘေးတွေ့မှာပဲ"

"သူပညာတွေ ကျုပ်သိမ်းပြီးတဲ့ အပြင် သူ့ကို မကျေနပ်တာနဲ့ ရောပြီး ရွာသားတွေကိုပါ ဖမ်းစားလိုက်တာ" ဟု သူ၏ ဖြစ်စဉ်နှင့် ဖမ်းစားရခြင်း အကြောင်းကို မောင်ပြည့်ဝအား ပြောပြလေသည်။ ။

မောင်ပြည့်ဝလည်း အကြောင်းစုံ သိရပြီ ဖြစ်၍ သူယောင်ကြီး ဦးမင် နောင်အား ဆရာငထွေးနှင့် ရှိခဲ့ဖူးသော အငြိုးတေးအား ဆရာတပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သံယောဇဉ်ကို ထောက်ထား၍ ကျေအေးပေးပါရန် သူ့အနေဖြင့် ကြားမှ ဝင်၍ မေတ္တာ ရပ်ခံပါကြောင်း ပြောလေသည်။ ။

ထို့နောက် သူယောင်းကြီး၏ စက်ကြိုးများ သိမ်း၍ ဝေဒနာရှင်များ၏ ခံစားနေရာသော ရောဂါအား ပြန်လည် နုတ်ယူပါရန် သူယောင်ကြီးအား ထပ်ပြောလေသည်။ ။ ထို့အပြင် သူယောင်ကြီး ဖြစ်လိုသော ထီးတော်တင်ရန် ကိစ္စအားလည်း သူ့အနေဖြင့် တတ်အားသရွေ့ ကူညီမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေသည်။ ။

ထိုအခါ သူယောင်ကြီးလည်း သူ၏ ကတိအတိုင်း စက်ကြိုးများ သိမ်း၍ ဝေဒနာရှင်တို့ ၏ ရောဂါအားလည်း နုတ်ယူပြီး သူ၏ ဘုံဌာနသို့ ပြန်ကြွသွားလေသည်။ ။ မောင်ပြည့်ဝလည်း သူယောင်ကြီး ပူးကပ်နေရာမှ ထွက်သွားသောအခါ ပူးကပ်ခံရသော ဆရာငထွေး အပါအဝင် ဝေဒနာရှင် အပေါင်းအား ဤသို့ အမိန့်ပြန်လေသည်။ ။

"ကဲ အခု ဝေဒနာ ခံစားနေရသော ခုနှစ်နေ့ ရှစ်နံဖွား သားသမီးများ ၏ ကိုယ်၌ တုပ်ထားသောကြိုး ထိုးထားသောလုံ ရှိရှိသမျှသော ရောဂါ ဝေဒနာ အပေါင်းတို့ သည် အရိုးကြား အသားကြား ဆံဖျားမှ ခြေဖျားအထိ မကြွင်းမကျန် မချန်မရစ် ပဒုမ္မာရွှေကြာနှင့် ပိန်းကြာရွက်တို့ တွင် ရေစက်နှင်းရည် မတည်ခဏ လျှောကျသကဲ့သို့ ကင်းစင် လွင့်ပျောက် ပါစေသား" ဟု အမိန့်ပြန်၍ ပိုပြီး စိတ်ချရစေရန် ပယောဂ အတွင်းစက်ဖြတ် မန္တရားဖြင့် ရေကိုမန်း၍ တိုက်ကျွေး လေသည်။ ။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြီးချိန်၌ ဆရာငွေထွေးသည် လည်း ဤပယောဂကုရာ အိမ်သို့ မလာခင်အချိန်က မောင်ပြည့်ဝအား စိတ်တွင်းမှ ကြိမ်းဝါးမိပုံအား ဝန်ချတောင်းပန် ဝန်ခံပြီး သူ၏ လက်ရှိပညာကို စွန့်လွှတ်၍ မောင်ပြည့်ဝလေး ထံ၌ တပည့်အဖြစ် လက်ခံ ပေးစေလိုကြောင်း ပြောလေသည်။ ။

ထို့အပြင် ယခင်က သူ့ဆရာ သူယောင်ကြီးနှင့် ပေါင်း၍ ရွာသားများအား ဒုက္ခ ပေးမိခြင်းကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း တောင်းပန်လေသည်။ ။ ထိုအခါ မောင်ပြည့်ဝလည်း ဆရာကြီး ဦးထွေး၏ ပညာအခံ ကျန်နေသည်အား သိမ်းလိုက်ပြီး သူ၏ ပညာရပ်မှ စေပိုင်ပညာ ပေးအပ်၍ တပည့်အဖြစ် လက်ခံ လိုက်လေသည်။ ။

ထို့နောက် ရွာလူကြီး ဦးတင်မောင်နှင့် ဆရာငွေထွေး အပါအဝင် ဝေဒနာရှင် အပေါင်းတို့ သည် လည်း မောင်ပြည့်ဝအား အလွန် ကျေးဇူးတင်လှသည် ဖြစ်၍ စေတနာကြေး အဖြစ် တတ်အားသမျှသော ငွေများ ကန်တော့လေသည်။ ။

ထိုသို့ ကန်တော့သောငွေအား မောင်ပြည့်ဝမှ လက်မခံဘဲ ဝေဒနာရှင် များအား ဤသို့ ပြောလေသည်။ ။

"အခု ကျွန်တော့်ကို ကန်တော့သော ငွေအား ကျွန်တော် လက်မခံပါ ရစေနဲ့ "

"ဒီက ဝေဒနာရှင်များ ၏ စေတနာကိုပဲ လက်ခံပေးပါတယ်"

"ကျွန်တော့်ကို ကန်တော့သော ငွေများအား စုပေါင်းပြီး သူယောင်ကြီး ဦးမင်းနောင် တည်ခဲ့သော ဘုရားအား ထီးတော်တင် လှူ ပေးကြပါ"

ဟု ပြော၍ သူ့အလုပ် ပြီးသည် ဖြစ်၍ ညောင်မုတ်ဆိတ် ရွာသားများ အား နုတ်ဆက်ပြီး မြေးအဘိုး နှစ်ယောက်သား သူတို့ ၏ ရွာသို့ ပြန်လာ ခဲ့လေသည် ။ မောင်ပြည့်ဝ၏ သတင်းသည် လည်း ထိုအချိန်မှ စ၍ ယခင်ကထက် ပို၍ ကျော်ကြား လာလေသည် ။

ထို့ကြောင့် မောင်ပြည့်ဝလည်း ပယောဂကုခြင်း အလုပ်က တစ်ဖက်၊ ဂုဏ်ပြည့်ပြီ ဖြစ်၍ အတန်းကျောင်း တက်ရသည် က တစ်ဖက်နှင့် အလုပ် ရှုပ်နေလေသည် ။

ထိုသို့ အလုပ် ရှုပ်သော်လည်း ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းပွားခြင်း အလုပ်တို့ ကိုမူကား ဝတ်မပျက်ခဲ့ပေ။ မောင်ပြည့်ဝလေး သည် လည်း ထိုကဲ့သို့နေလာရာမှ

ကျောင်းစာတွင် လည်း ထူးချွန်၍ တစ်နှစ်တစ်တန်း အောင်ပြီး ယခု ဆိုလျှင် ကိုးနှစ်အရွယ် ဒုတိယတန်း ကျောင်းသားလေး ဖြစ်နေလေပြီ။

မောင်ပြည့်ဝ ကိုးနှစ်ပြည့်သည့် အချိန်တွင် မူ သူ၏ အဘိုး ဦးဘာဘူ နှင့် အဘွားဒေါ်နွဲ့ရင်တို့ မှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ လေသည် ။ မောင်ပြည့်ဝသည် လည်း မည်မျှပင် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်စေကာမူ ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်၍ သူချစ်သော အဘိုးအဘွားများ ဆုံးသည် မှ စ၍ ကျောင်းအားသည့် ရက်

တိုင်း ရွှေဘုန်းပွင့် စေတီသို့ သွား၍ ဘာဝနာပွားရင်း စိတ်ဖြေနိုင်ရန် ကြိုးစား နေလေသည်။ ။

မောင်ပြည့်ဝ ရွှေဘုန်းပွင့် စေတီသို့ သွား၍ ဘာဝနာပွားခြင်း အလုပ် လုပ်နေသည် မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် သုံးလ ပြည့်လေပြီ။ ထိုသုံးလမြောက် နေ့၌ သူ၏ မနောအာရုံသို့ အထက် အဖဆရာတော်များမှ အမိန့်တစ်ခု ပေးလေသည်။ ။ ထိုပေးသော အမိန့်သည် လည်း အခြား မဟုတ်ပေ။ မောင်ပြည့်ဝလေး အသက်ကိုးနှစ် ပြည့်သည် ဖြစ်၍ အကျွတ်အလွတ် အဓိဋ္ဌာန်အဖြစ် ကိုးသင်္ချိုင်း အဓိဋ္ဌာန် ကိုးရက်ဝင်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ။

ထိုအမိန့် ရပြီးသည် နှင့် မောင်ပြည့်ဝလည်း ကိုးသင်္ချိုင်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ရန် ဆုံးဖြတ်၍ ကျင့်ဆောင်ခွင့် ပြုပါရန်လည်း မိဘများ ထံ ခွင့်ပန်လေ သည်။ ။

မိဘများ အနေဖြင့် ကိုးနှစ်အရွယ် ကလေးငယ်အား ညဘက်အချိန်၌ သင်္ချိုင်းများ သို့ သွား၍ တစ်ယောက်တည်း ကျင့်ဆောင်ခြင်းအား ခွင့်ပြု ပါမည်လော။ ခွင့်ပြုခဲ့ပါလျှင်လည်း ကိုးနှစ်အရွယ် ကလေး၏ သမာဓိစွမ်းရည် မည်မျှရှိ၍ သင်္ချိုင်းမှ ပရလောကသားတို့ နှင့် မည်သို့ ရင်ဆိုင်မည်နည်း။

အဓိဋ္ဌာန် အောင်နိုင်ပါမည်လော။ ပရလောကသားတို့ သည် လည်း ဤကဲ့သို့ အဓိဋ္ဌာန်သမား များအား မည်သို့ ပြုမူတတ်ပါသနည်း။ စသည် ကိုတော့ ...။
